

Dret a no decidir

El concepte *coherència política* s'ha guanyat amb escreix el dret d'aparèixer en qualsevol diccionari com a exemple del terme oxímoron! Fins a un extrem tal que bé podríem assegurar que els partits polítics únicament es mostren coherents en la seva permanent incoherència. O bé s'és coherent o bé s'és una formació política. Cal escollir. I, és clar, com que la coherència no dóna per menjar i en canvi els partits fins i tot permeten alimentar –generosament– als familiars que no se'n saben sortir solets...

La preposició de llei de [declaració d'independència de Catalunya](#) ha evidenciat de nou que els nostres representants opten per deixar la coherència a casa, junt amb els principis i el paquet de tabac, quan es dirigeixen al Parlament. Començant per CiU, que, convertint en patent de cors aquella seva pràctica consuetudinària que tan escaientment els defineix –la de l'eterna (i la tan ben calculada) indefinició– ha fet honor a les seves arrels cristianes, imitant altra volta Ponç Pilat i rentant-se'n les mans: tot i que una part significativa dels seus diputats –entre ell Felip Puig, flamant nou Conseller d'Interior– són favorables a la independència, *tots* hi votaran a favor. Pel mateix preu, coherència i democràcia.

Per sort per ells, hi ha qui els supera, i amb escreix. Aquells que –contra tota lògica– s'obstinen en continuar definint-se com a *no-nacionalistes* no han deixat passar l'oportunitat per donar lliçons de coherència a Convergència i Unió; per demostrar que, per més impossible que semblés d'entrada, que encara es pot ésser molt més coherents i demòcrates –però molt, molt i molt més– que no pas els diputats d'Artur Mas.

Cohereuts perquè ells, que han convertit la defensa dels *drets individuals* i de les *llibertats* en la seva bandera –sobretot quan el que es pretén *imposar* és l'abassegadora i genocida llengua catalana, per descomptat (o privar als afortunats braus del privilegi fantàstic d'ésser torturats al bell mig d'una plaça pública mentre espectadors àvids de sang els aplaudeixen)– ara s'han proposat impedir no tan sols que tinguem el dret a decidir, sinó fins i tot que disposem de la llibertat de debatre al Parlament sobre la independència!

Demòcrates, perquè aquests *no-nacionalistes* catalans / *si-nacionalistes* espanyols han palesat una vegada més quin és el seu concepte de la democràcia: el de recórrer al Tribunal Constitucional espanyol a fi que *prohibeixi* que aquesta preposició de llei *il·legal*, i el corresponent debat, es pugui dur a terme. Certament, no es pot demanar major coherència a una formació política que la de defensar els drets individuals i les llibertats amb prohibicions. El maig del 1968, als murs ells segurament hi haurien escrit "*Prohibit no prohibir*".

I pensar que, encara avui, el *Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana*, del desorientat Joan Coromines –tan província i estret de mires com som tots els catalans i catalanes no mentalment colonitzats– defineix democràcia com “pres del llatí tardà, *democratia*, i aquest del grec, *δημοκρατία*, govern popular”...! Sort en tenim, de comptar amb uns nacionalistes espanyols –congènitement universalistes i cosmopolites– que ens il·lustren, dia sí, dia també, amb la seva tan enlluernadora i perspicaç intel·ligència!

dimecres, 2 de març del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelapaula.com

Informació sobre els drets

